

6 perc

7. nap / Meghívás az újrakezdésre

Lukács evangéliuma 15. fejezet

11 Azután így folytatta: Egy embernek volt két fia.

12 A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét! Ő pedig megosztotta közöttük a vagyont.

13 Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt.

14 Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett.

15 Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni.

16 Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.

17 Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok!

18 Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

19 Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.

20 És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

21 A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.

22 Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára!

23 Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk,

24 mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És megadózni kezdtek.

A tékozló fiúról szóló példabeszéd a Biblia legismertebb történetei közé tartozik. Bár az Újszövetségben található, mégis a genezis hetéhez hozzuk ezt, mert különleges szemszögből meséli el a bűnbeesésnek és a következményeinek a történetét. Istent ebben a történetben az apa jelképezi. **Az összehasonlítás alapja a nemzésben, a szeretetben, a nevelésben és a gondolkodásban rejlik.** A tékozló fiú példázatát gyakran a kisebbik fiú szemszögéből szokták magyarázni. Mi most azonban az apa szemszögéből vizsgáljuk meg a történeteket, mely által **Isten 3 alapvető tulajdonságára** figyelhetünk fel.

1, Isten nagylelkűsége

Tulajdonképpen, mindent Istentől kapunk. Ezt a self-made férfiak és nők korában hajlamosak vagyunk elfelejteni: bizony, nem minden rajtunk múlik. Lehet sok mindent elértünk az életben, amire büszkének is kell lenni, DE büszkeségünknel legyen nagyobb a hálánk: mert a mindezek megvalósításához szükséges erő, akarat, kitartás, adottság és lehetőséges Istentől származik. Történetünkben a fiatalabb fiú az apjának, illetve a szüleinek köszönheti azt, ami. El tudom képzelni, ahogyan az apa bizony büszkén és jóindulattal szemléli a fiait, emellett pedig messzemenően szabad kezet is hagy nekik: „A kert minden fájáról ehettek...” – csak az utolsó szó marad az övé. És a fiatalabb fiút éppen ez zavarja a történetünkben. Messzemenően szabad kezet kapni nem jelenti azt, hogy mindenben szabad kezünk van. A saját főnöke akart lenni. Kérte apját fizesse ki. Az apa ki is fizeti, és ezzel lehetővé teszi számára, hogy nélküle érje az életét. Paradox dolog ez: Isten szeretet nélkül nem is lennénk képesek egy Isten nélküli életre! Ha emberi fejjel gondolkodunk, ezt várhatnák: „na, majd meglátod mire mész nélkülem.” De hasonlatunkban az apa nem így gondolkodik: Ő szereti a fiát. És mivel szereti, szabadon engedi. Nincs nagyobb vágya annál, mint hogy fia viszonzza szeretetét. És éppen ez a hozzáállás nem tűr meg erőszakot. „A szabadság dalát nem lehet az erőszak hangszerén játszani.” – írja egy lengyel költő. A szeretetnek szabadságra van szüksége, nem lehet kierőszakolni. Ezért van az, hogy az apa nem tartja vissza fiát. Az, hogy a fiú végül a disznók között köt ki, nem szükségszerű. Apja elég tőkét adott neki, nyomora abból adódik, hogy ezt a tőkét eltékozolta. Nem hihetetlen, hogy Isten megadta nekünk, annak a lehetőségét, hogy nélküle élvezzük az élete, és mégsem kelljen semmiben hiányt szenvednünk? Micsoda szeretet ez!

2, Isten vágyódása

Kihagyom a fiú „lezüllését” és gondolatban az otthon várakozó apával maradok. A történetben semmi utalás nincs arra, hogy meddig tartott a fiú távolléte. Gondolom rengeteg pénz volt a tárcájában, és egy éhínség sem tör ki egyik napról a másikra, nyilván eltelt néhány év. Mindenesetre az apa valószínűleg otthon ül és elmélkedik a gyermeke sorsán. Sőt úgy tűnik szabályosan kémleli, mikor jön haza, mert ez áll a szövegben: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.” Érdekes, hogy Jézus nem Isten haragjából és csalódottságából indul ki, hanem az emberek iránti aggodásából. A történetben épp ez az a rész, ami Jézus kortársai számára egészen hihetetlennek hangozhatott: mégpedig az, hogy az apa már messziről szaladt fia elé. Ilyet a keleti országok pátriárkája sohasem csinált, hiszen ez nevetségessé válhat. Jézus itt, egészen máshogy ábrázolja Istent: élénk jön. Sőt, nem is élénk jön, szinte élénk szalad. Kielezve azt mondhatnánk, hogy Lukács két nagy mozzanatról ír: arról, hogy hogyan távolodik el az ember Istentől, és arról, hogy Isten utána szalad. Az ember Isten nélkül akar létezni, de Isten nem akar az ember nélkül lenni. Isten nem szűnik meg újrakezdeni az emberrel. Az emberek semmibe veszik a szavát, követeit kinevetik, üldözik és megölik. Legvégül elküldi saját fiát. Jézus maga Isten, aki élénk jön.

Isten örömeinek felmutatásához 3 motívumot vizsgáljunk meg.

1. A történetben látjuk ez után, hogy *az apa megöleli és megcsókolja gyermekét*, még mielőtt az egy szót is szólhatna. A fiú pedig azt a megbocsájtást kéri tőle, amelyet apja ölelésével és csókjával már rég megadott neki.

2. *Az apa új ruhába öltözteti fiát.* Nem akarja, hogy megszégyenítve álljon a többiek és saját maga elé. Az új ruha az újrakezdést jelképezi, melyet Isten minden embernek meg szeretne adni. A fiú egészen előről kezdhet mindent, ismét rendelkezési jogot kapott az apa birtoka és tulajdona felett, szabad ember.

3. *Az apa ünnepséget rendez.* Valahányszor valaki visszatér Istenhez, Ő nagy ünnepséget rendez. Lehet, hogy emberi kép, de az isteni valóság túltesz ezen. Különös, hogy a keresztyénségnek mennyire sikerült ezt a tulajdonságot szinte kitörölni az Istenről alkotott képből, pedig a Biblia a mennyet hatalmas ünnepség színterének ábrázolja, ahol az egész világegyetem Istennel együtt örvendezik az egykoron elveszett emberekkel való kiengesztelés felett.

"Magadért teremtettél bennünket, Ó, Isten, és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned."

Aurelius Augustinus

7. Takarítsuk el a szemetet! Az otthonunkban, a munkahelyünkön felhalmozódó rendetlenség a szívünkben uralkodó rendetlenséget is tükrözheti. Tégy rendbe egy fiókot, elhanyagolt mellékhelyiséget és gondolj arra, Isten hogyan akar rendet tenni benned!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]